

Rejsen

af

Lonni Krause

Jeg tog i byen en morgen. Da jeg kom hjem, havde Maria forladt mig. Jeg vidste ikke, hvor hun var taget hen. Sammen med hende forsvandt mit liv. Hun tog vores fælles drømme med sig - fotos, bøger og to billetter til Slovakiet. Jeg undgik helst huset, søgte ud i skoven, der grænsede op til vores grund. Når frosten var hård, besøgte jeg huset, der lå mørklagt hen, som havde nogen dækket det til med et sort lagen. Men så snart frosten slap igen, flygtede jeg tilbage til mit sted. Jeg kunne ikke rumme alle de billeder af Maria, som møblerne i huset fremkaldte.

September, oktober og november gik. Da de vendte tilbage igen, indså jeg, at tiden havde passeret, uden jeg havde lagt mærke til det. Jeg kunne knap huske sommeren. Den vindtætte jakke og et par vandrebukser holdt mig varm, støvlerne havde jeg på både nat og dag i og uden for soveposen.

Om dagen gravede jeg efter rødder og lod skægget gro. Om natten skreg jeg og lå søvnløs. Hvis jeg havde en pik, var den uden evner. Stinke af pis var det eneste den kunne. Stinke af bitterhed og pis.

Ind imellem kom der post. Jeg kunne ligge i ly af grantræer og betragte den gule postbil køre op på siden af huset, mens den lyste som en kærte ved min kiste. Breve lå lig i postkassen, og når det regnede, blev de våde og gled ud af facon. Jeg var sikkert erklæret død i den lokale sprøjte. Og der var ingen, der efterlyste mig herude på landet.

En morgen blev jeg vækket ved lyden af grene, der knækkede. Jeg drejede hovedet og så en hjort. Jeg kunne næsten røre den. Dyret stod og spiste græs foran mig, mens solen hang lavt i morgentågen, og kulden stak mig i kinderne. Jeg lå stille og betragtede hjorten, mens den nippede løs af græsset. Det knasede omkring mulen, når den slyngede sin tunge om de længste strå.

Farverne i efterårsskoven fik pulsen til at stige, mens de røde blade fløj som sjældne fugle omkring mig. Jeg lå og betragtede grågæs i smukke V-formationer højt oppe i luften – alle med samme hastighed som den forreste gås, vingspids til vingspids – et fantastisk samarbejde. Mine sanser skyllede ind over skoven som laviner, og duften af liv pirrede mig. Jeg fik stiv pik.

Glødende i min sovepose med en puls som trængte igennem et hul i min bevidsthed, begyndte jeg at vågne. Jeg lynede soveposen op og greb fat om roden på min pik, for hele skoven var rød af begær. Jeg kørte hånden op og ned op og ned, jeg ville leve. Jeg greb om bollerne og klemte dem hårdt, mens min anden hånd kørte op og ned op og ned. Den gik på mig, - kaskader af gys ud over våd skovbund. Jeg græd og hylede som besat, for kærligheden var en naturkatastrofe, et autonomt sy-

stem, der helt uden viljens kontrol rev troen og håbet midt over på et splitsekund. Jeg savnede Maria.

Tavs tørrede jeg mine fingre af i soveposen og væmmedes over mig selv. Jeg ville ikke blive liggende i skoven. Min kærlighed til Maria var forvandlet fra kaos til aggressiv drivkraft, der sparkede mig ud af soveposen og i retning af viljen til livet. Den bankede sig vej ud af min krop - trampede forbi de steder, hun og jeg havde været sammen, og for hver plet, den torpederede, fik jeg kræfter til at rejse mig fra albue til knæ. Jeg kylede soveposen langt ind i skoven og nød, at mine ben kunne bære mig. Jeg ville gerne tro igen. Jeg måtte begynde ved begyndelsen. Dengang jeg mødte Maria.

*

Jeg mødte Maria til et foredrag, som forfatteren og filosofen Jean-Paul Sartre holdt i det daværende Tjekkoslovakiet. Maria var vældig interesseret i Satres tanker omkring Che Guevara. Jeg var nu ikke så sikker på, at Che Guevara virkelig var det fuldendte menneske, men efter en nat med Maria og hendes venner gav jeg dem ret. Dette menneske, denne oprører var virkelig det 20. århundredes allerstørste politiske personlighed, og Maria kneppede mig for første gang efter min betydningsfulde indsigt. Jeg gav hende gerne ret igen og igen, hvis hun blev ved.

Året var 1966. Vi kæmpede for frihed sammen med en stor gruppe mennesker, som vi holdt umådeligt meget af. Vi drak og horede. Vi brændte! Vi levede af gruppens stærke selvbevidsthed og drifter. Sammen ville vi bevare kultur, sprog og skikke uanset, hvad det måtte

koste. Vi læste *De Besatte* af Dostojevskij. Vi var anti-amerikanske og spyttede på den amerikanske Vietnam-politik. Vi søgte ligesindede i Tyskland, hvor en gruppe unge intellektuelle revolutionære mennesker gjorde dybt indtryk på os med deres antifascisme.

I 1972 gik der rygter om, at nogen planlagde angreb på israelske sportsfolk ved De Olympiske Lege i München. Vi læste hemmelige dokumenter og støttede *Sorte September*, for vi vidste, de kun planlagde dette angreb for at få befriet palæstinensiske fanger i de israelske fængsler.

Vi troede på det revolutionære. Vi håbede på, at fangerne blev befriet. Men da ingen tog truslerne om angrebet alvorligt, døde en del mennesker. Det var ikke vores skyld, men regeringens. Vi var alle enige om, at havde israelerne ikke nægtet at forhandle, så var et angreb slet ikke kommet på tale.

Børn kom heller aldrig på tale. Vi ville ikke danne familie. Det ville ødelægge vores drivkraft. I stedet begravede vi os i marxistisk litteratur og fik en hund.

*

På et tidspunkt rejste Maria til den lille tjetjenske bjergby, Tando. Det var helt naturligt, at vi ind imellem blev skilt fra hinanden, når vi havde småjobs. Vi var ikke bange for at miste. Der var alt at vinde. Jeg besøgte hende aldrig i Tando, for det var ikke meningen, hun skulle være så længe væk, men hendes projekt blev ved med at trække ud i det uendelige – og hver gang, jeg troede, at

nu kom hun hjem, kimedede telefonen med beskeden om, at hun måtte blive, hvor hun var, fordi nye problemer havde forhalet hendes arbejde.

Jeg kastede mig over papirarbejde og udformninger af marxistiske tidsskrifter, som jeg ofte måtte sende frem og tilbage mellem Bratislava og Tyskland.

Efter to år var hun tilbage en morgen før daggry.

”Jeg har købt smøger, vil du ryge?”

Kufferterne havde hun efterladt i Tando, men hun havde fået rundere kinder og bredere hofter. Vi fortsatte vores elskov, og ingen stillede spørgsmål til, hvad vi hver især havde lavet hver for sig. Jeg var vel bare glad for, at hun var hos mig igen.

Samtidig med, at Maria vendte tilbage til mig, rejste Minko, - én af mine bedste venner - til Tyskland for at deltage i nogle vigtige møder med en del af folkene bag *Rote Armee Fraktion*. Minko havde fået strenge ordrer om at skyde, hvis han følte sig truet. Han var bare ikke den type, og jeg var inderst inde ret bekymret for hans liv og lemmer. Senere skulle det vise sig, at mine bange anelser var berettiget. Der gik rygter om, at Minko var blevet dræbt af regeringen i et skudopgør. Hans mal-trakterede lig var aldrig blevet fundet, men vi holdt en mindehøjtidelighed over ham, hvor vi spillede Beatles nummeret *Yellow Submarine*. Det var Minkos sang.

Hændelsen chokerede mig næsten mere, end den på-virkede Maria. Men jeg ønskede bare at komme væk fra Tjekkoslovakiet. Jeg holdt op med at ryge, og huset, vi faldt for i Danmark, lå så afsides, at den eneste nabo var en højspændingsmast.

*